

Робота з батьками в школі

На розвиток дитини помітно впливає зацікавленість батьків шкільним життям. А тому, працюючи над вирішенням завдань цього семінару, ми будемо невидимий ланцюжок між родиною і школою, який служить на благо усім учасникам навчально-виховного процесу.

Це спільні турботи про те, щоб усім було цікаво і затишно в школі, як у рідній домівці: вечори, конкурси, спортивні змагання, робота батьківського комітету.

А тому актуальними для педколективу є слова В.О.Сухомлинського: «Педагогічна ідея - це крила, на яких злітає педагогічна творчість».

Ідея надихає колектив, і починається найцікавіше і найпотрібніше в шкільному житті - колективна батьківська робота».

Останнім часом з тих чи інших причин школа і сім'я перебувають у стадії конфронтації. Шкільні педагоги дають негативні характеристики сім'ї, звинувачуючи батьків у такому вихованні власних дітей, у брутальному, навіть жорстокому ставленні до них. Батьки, у свою чергу, зневажливо ставляться до вчителів.

У багатьох сім'ях не вважають за необхідне звертатися до педагогів з приводу проблем, які виникають у вихованні дітей.

Сім'я і школа — потенційні природні партнери у вихованні дітей — часто виявляються реальними супротивниками, а поміж ними в постає дитина, яка вимушена пристосовуватися, лицемірити, що призводить до проявів аморальної поведінки.

Останнім часом психолого-педагогічна наука робить спроби окреслити шляхи відмови від традиційних і запропонувати нові підходи в розв'язанні проблем взаємодії сім'ї та школи, виховання дітей та підлітків.

Педагог має усвідомити: культура передбачає недоторканість родини й невтручання в сімейні взаємини. Втручатися в життя сім'ї можливо у виняткових випадках, коли нехтуються інтереси дитини, коли її здоров'я, життя, добробут перебувають у небезпеці з вини батьків або інших дорослих членів сім'ї.

Ø Школа — не рідний дім, а сім'я ніколи не замінить школи. Звідси випливає, що логіка шкільного та логіка сімейного виховання не тотожні. Розводячи виховні сфери школи і сім'ї, педагог має враховувати психологію дитинства й дорослішання дитини і, певним чином зближуючи ці дві сфери, у жодному разі не намагатися підмінити собою батьків і не інструментувати шкільне життя як життя родинне.

Ø Школа не є частиною ринкового простору, оскільки не надає послуг, не торгує крамом, не обслуговує батьків.

Ø Школа - інститут соціальний, її призначення — передавати як естафету духовні надбання людства й учити дитину жити у світі матеріальних продуктів культури.

Ø Школа вільна від батьківських вказівок і настанов в організації своєї професійної діяльності.

Ø Школа незалежна від батьків у будові життєдіяльності школярів.

Однак і шкільна, і сімейна сфери не існують ізольовано в житті дитини, яка, приходячи до школи, репрезентує світ своєї родини, умови життя, спектр соціальних взаємин, звички, манери поведінки, зрештою, рівень інтелекту.

Школа завжди прагнула до взаємодії з сім'єю. Це знаходило своє відображення в корекції сімейного виховання, у педагогічній просвіті батьків, у безкінечному обговоренні з батьками з приводу навчання і поведінки їхніх дітей, у викликах батьків до школи тощо.

Контакт з батьками як взаємодія може бути встановлений лише за умови, що обидва суб'єкти усвідомлюють: тільки спільними зусиллями можна створити умови для розвитку та виховання дитини, допомогти їй у набутті необхідного соціального досвіду.

Визначальна умова взаємодії цих двох суб'єктів - батьків і педагога - вичерпне уявлення про зміст виховної діяльності один одного.

Отже, педагог має знати, з якої сім'ї прийшла в школу кожна дитина, яка структура цієї сім'ї, у якому стані перебуває сучасна українська родина і які тенденції зумовлюють її розвиток. Це зробить взаємодію педагога та батьків учнів більш конкретною, осмисленою, результативною.

Тому пропонуємо вашій увазі:

Рекомендації щодо роботи з батьками:

- пізнати кожную дитину;
- знати, як вона мислить, відчуває, сприймає;
- вивчити характер, волю, інтереси дитини;
- вивчити особливості її організму;
- максимально зблизити сім'ю та школу на основі;
- взаємоспілкування, взаєморозуміння, взаємодопомоги.

Виховання дітей у сім'ї є першоосновою розвитку дитини як особистості. Духовний вплив батьківського дому на формування особистості створюється завдяки щирій материнській ласці, любові батька, домашньому теплу, піклуванню, затишку і захисту, родинній злагоді.

В. Сухомлинський вважав, що сім'я — «джерело, водами якого живиться повноводна річка нашої держави».

Батьки і вчителі повинні стати партнерами, активними співучасникам творчого процесу виховання учнів.

Педагогічний колектив школи ставить своїм завданням дати батькам глибокі знання виховання.